

**FOAIA CREȘTINULUI ORTODOX
DIN PESCARA ȘI PROVINCIA
PAROHIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ PESCARA**

SFÂNTUL ȘI DREPTUL SIMEON ȘI SFÂNTA PROROCIȚĂ ANA

(3 FEB)

**PERICOPA APOSTOLICĂ LA
DUMINICĂ ORTODOXIEI**

Prin credință, Moise, când s-a făcut mare, n-a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon,

Ci a ales mai bine să pătimească cu poporul lui Dumnezeu, decât să aibă dulceața cea trecătoare a păcatului,

Socotind că batjocorirea pentru Hristos este mai mare bogăție decât comorile Egiptului, fiindcă se uita la răsplătire.

Și ce voi mai zice? Căci timpul nu-mi va ajunge, ca să vorbesc de Ghedeon, de Barac, de Samson, de Ieftae, de David, de Samuel și de prooroci,

Care prin credință, au biruit împărății, au făcut dreptate, au dobândit făgăduințele, au astupat gurile leilor,

Au stins puterea focului, au scăpat de ascuțișul sabiei, s-au împluternicit, din slabi ce erau s-au făcut tari în război, au întors taberele vrăjmașilor pe fugă;

Unele femei și-au luat pe morții lor înviați. Iar alții au fost chinuiți, neprimind izbăvirea, ca să dobândească mai bună înviere;

Alții au suferit batjocură și bici, ba chiar lanțuri și închisoare;

Au fost uciși cu pietre, au fost puși la cazne, au fost tăiați cu fierăstrăul, au murit uciși cu sabia, au pribegit în piei de oaie și în piei de capră, lipsiți, strâmtorați, rău primiți.

Ei, de care lumea nu era vrednică, au rătăcit în pustii, și în munți, și în peșteri, și în crăpăturile pământului.

Și toți aceștia, mărturisiți fiind prin credință, n-au primit făgăduința,

Pentru că Dumnezeu rânduise pentru noi ceva mai bun, ca ei să nu ia fără noi desăvârșirea. (Evrei 11, 24- 26, 32-40)

EVANGHELIA LA DUMINICĂ ORTODOXIEI

A doua zi voia să plece în Galileea și a găsit pe Filip. Și i-a zis Iisus: Urmează-Mi.

Iar Filip era din Betsaida, din cetatea lui Andrei și a lui Petru.

Filip a găsit pe Natanael și i-a zis: Am aflat pe Acela despre Care au scris Moise în Lege și proorocii, pe Iisus, fiul lui Iosif din Nazaret.

Și i-a zis Natanael: Din Nazaret poate fi ceva bun? Filip i-a zis: Vino și vezi.

Iisus a văzut pe Natanael venind către El și a zis despre el: Iată, cu adevărat, israelit în care nu este viclesug.

Natanael I-a zis: De unde mă cunoști? A răspuns Iisus și i-a zis: Mai înainte de a te chema Filip, te-am văzut când erai sub smochin.

Răspunsu-I-a Natanael: Rabi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești regele lui Israel.

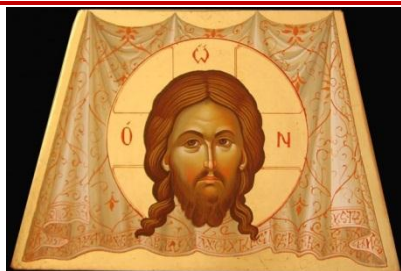
Răspuns-a Iisus și i-a zis: Pentru că ți-am spus că te-am văzut sub smochin, crezi? Mai mari decât acestea vei vedea.

Și i-a zis: Adevărat, adevărat zic vouă, de acum veți vedea cerul deschizându-se și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și coborându-se peste Fiul Omului.

(Ioan1, 43-51)

Sunt Sfintele Icoane idoli?

Noi Îl putem vedea pe Dumnezeu și, prin urmare, Îl putem reprezenta, în persoana lui Iisus Hristos. Nu Îl reprezentăm pe Dumnezeu în icoană, în natura Sa divină, ci numai în natura Sa umană, așa cum ni s-a arătat, din moment ce nu am văzut Divinitatea Lui.

În rândurile ce urmează, vom face o analiză a percepției Sfintei Scripturi, referitoare la închinarea la idoli, arătând deosebirea dintre idol și icoană. Nu vom insista asupra pasajelor biblice care îndreptățesc folosirea și cinstirea icoanelor, pentru aceasta putând fi consultat un cuvânt al Preasfințitului Calinic Botoșăneanul, Episcop-Vicar al Arhiepiscopiei Iașilor, care explică în detaliu acest subiect, disponibil pe <http://www.doxologia.ro/cuvantul-ierarhului/icoana-imaginea-vazuta-nevaz...>

Diferența dintre idol și icoană

Este adevărat, că există numeroase pasaje, în special în Vechiul Testament, dar și în Noul, care condamnă atât închinarea, cât și confecționarea idolilor. Vom examina, prin urmare, anumite pasaje scripturistice caracteristice, cu scopul de a înțelege adevărata semnificație a acestei interdicții, precum și semnificația cuvintelor „idol și „icoană”.

Diferența esențială între idol și icoană este aceea că idolul, este o plăsmuire a minții omenești, și este considerat el însuși Dumnezeu, primind închinare ca atare, pe când icoana, care înseamnă imagine, chip, asemănare, figură, nu primește închinare, în sine, ci închinarea sau cinstirea se aduce persoanei reprezentate pe ea. Icoana nu identifică planul naturii cu planul divin, ci le deosebește cu desăvârșire, căci închinătorul icoanei se raportează totdeauna la o realitate de dincolo de icoană. Așadar, creștinul nu se închină materialului din care este făcută icoana, așa cum este în cazul idolului, ci doar persoanei reprezentate pe ea.

De ce este interzisă reprezentarea lui Dumnezeu?

Vechiul Testament interzice idolatria, iar în contextul poruncilor de pe muntele Sinai interzice orice reprezentare a vreunei creaturi (Ieșire 20), însă această interdicție, în primul rând, trebuie înțeleasă în contextul în care a fost emisă: fiii lui Israel abia ieșiseră din Egipt, unde trăiseră în mijlocul idolilor, căpătând o afinitate față de aceștia, după cum o demonstrează episoadele cu vițelul de aur și cu șarpele de aramă. Având în vedere faptul că închinarea la idoli era o obișnuință de care cu greu se puteau debarasa, interdicția de a-și face reprezentări era întru totul justificată, deoarece, așa cum o arată faptele lor, evreii pierduseră contactul cu realitățile dumnezeiești pe care le cunoscuseră înaintașii lor și singurele realități pe care erau în stare să le reprezinte erau cele pe care le cunoscuseră în Egipt, timp de mai bine de 400 de ani.

Dumnezeu nu interzice decât reprezentarea Sa, căci așa cum se spune la Deuteronom 4, Moise nu a văzut nici o imagine a Sa, ci doar vocea a auzit-o. Însă, nu numai că permite, dar și poruncește reprezentarea unor ființe cerești: Să faci doi heruvimi de aur... Să pui un heruvim la un capăt și un heruvim la celălalt capăt al capacului... Acolo, între cei doi heruvimi de deasupra chivotului legii, Mă voi descoperi ție și îți voi grăi de toate, câte am a porunci prin tine fiilor lui Israel (Ieșire 25, 18-22). Iar perdeaua cortului mărturie avea cusute chipuri de heruvimi alese cu iscusință (Ieșire 26, 31).

În ce constă idolatria,?

Un pasaj specific, care este insistent folosit de iconoclaștii moderni, pentru combaterea icoanelor, este Isaia 40,18-20, unde se spun următoarele: Cu cine veți asemena voi pe Cel Preaputernic și unde veți găsi altul asemenea Lui? Chipul cel turnat este turnat de un făurar, argintarul îl îmbracă cu aur și-l înfrumusețează cu lănișoare. Săracul, care nu poate oferi mult, alege un lemn care nu putrezește; își caută un meșter iscusit ca să facă un idol care să nu se clatine.

În acest pasaj, observăm următoarele: cuvântul „asemănare” este folosit în același sens ca și cuvântul „icoană”. Cu toate acestea, trebuie să subliniem aici, că profetul se opune realizării de asemănări ale lui Dumnezeu, care ajung, până la urmă, să fie asemănări ale celor create. Fabricarea imaginilor lucrurilor create nu sunt condamnate, decât atunci când acele imagini urmăresc să-L descrie pe Dumnezeu, Cel necreat și invizibil și, ulterior, li se aduce venerație, ca și lui Dumnezeu. Numai atunci, ele sunt considerate a fi idoli.

Să vedem și alt pasaj care este interpretat pentru a combate icoanele: Și au schimbat slava lui

**Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 2 N° 11 24.03.2013 - La Duminica Ortodoxiei**

N° 11 s-a tipărit în 40 exemplare și se distribuie gratuit

Dumnezeu Celui nestrucăcios cu asemănarea chipului omului celui strucăcios și al păsărilor și al celor cu patru picioare și al târătoarelor... au schimbat adevărul lui Dumnezeu în minciună și s-au închinat și au slujit făpturii, în locul Făcătorului, Care este binecuvântat în veci, amin!” (Romani 1, 23-25). Prin „asemănarea chipului omului celui strucăcios”, adversarii icoanelor au văzut reprezentarea sfinților, însă închinarea adusă sfinților nu poate fi aceeași cu închinarea care era adusă zeilor. Sfinții nu sunt venerați, precum Dumnezeu, ci sunt cinstiți, ca oameni aleși ai lui Dumnezeu și numai în relație cu Dumnezeu, Cel care i-a ales. În consecință, aceste pasaje se referă numai la cei care produc închipuiri ale lui Dumnezeu și se închină lor ca atare. Deoarece idolul este doar o închipuire a lui Dumnezeu, ideea că Biserica s-ar închina idolilor este o minciună și o acuzație nedreaptă.

Iisus Hristos, chipul lui Dumnezeu

Dacă la momentul emiterii celor 10 porunci, Dumnezeu nu se arătase oamenilor în vreo formă vizibilă, de unde vine și interdicția de a-L reprezenta, vedem că, odată cu trecerea timpului, revelația divină cunoaște o evoluție, existând câțiva oameni, în Vechiul Testament, care au avut privilegiul de a-L vedea pe Dumnezeu, cum este cazul lui Isaia (Isaia 6), Iezechiel (Iezechiel 1) și Daniel (Daniel 7).

Dar noi creștinii, care nu mai trăim sub incidența Legii Mozaice, avem dreptul de a-L reprezenta pe Dumnezeu în icoane? Așa cum am menționat anterior, la momentul emiterii celor zece porunci, Dumnezeu nu a dat oamenilor nici o asemănare a Sa. Cu toate acestea, atunci când a venit timpul, Dumnezeu ne-a descoperit chipul Său, în persoana lui Iisus Hristos, așa cum este menționat în Coloseni 1, 15: Acesta este chipul lui Dumnezeu celui nevăzut, mai întâi născut decât toată făptura. De asemenea, în Ioan 14, 9, Iisus Hristos spune: Cel ce M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl.

De aceea, noi Îl putem vedea pe Dumnezeu și, prin urmare, Îl putem reprezenta, în persoana lui Iisus Hristos. Nu Îl reprezentăm pe Dumnezeu în icoană, în natura Sa divină, ci numai în natura Sa umană, așa cum ni s-a arătat, din moment ce nu am văzut Divinitatea Lui.

Umbră, imagine a lucrurilor viitoare

În cele din urmă vom examina o diferență între Vechiul și Noul Testament, care se referă la subiectul nostru. Epistola către Evrei menționează următoarele: Legea având umbra bunurilor viitoare, iar nu însuși

chipul lucrurilor (Evrei 10, 1). În conformitate cu aceste cuvinte, vedem că Vechiul Testament (Legea) era umbra, în timp ce Noul Testament este acest chip al lucrurilor viitoare. Vechiul Testament vorbea despre Dumnezeu într-un fel misterios, umbrit și era, prin urmare, în imposibilitatea de a folosi icoane. Noul Testament, însă, ne-a arătat imaginea lucrurilor cerești, adică un aspect mai clar al acestora.

Acum, că am văzut, deja, chipul lui Dumnezeu în Iisus Hristos, cei care au fost sfințiți în imaginea lui Hristos, pot fi reprezentați în icoane, până când va veni momentul să ne întâlnim cu ei față în față, atunci când aceste lucruri se vor împlini.

Sursa: www.doxologia.ro

Inima în Marele Post – Cea dintâi săptămână

„Fiule, dă-mi inima ta, zis-a Domnul” [Pilde 23, 26]

1. Mai presus de toate gândește-te la Dumnezeu, căci și Dumnezeu se gândește la tine mai presus de toate. Precum păstorul se gândește la oaia cea rătăcită mai mult decât la întreaga turmă, așa și Dumnezeul tău se gândește la tine, care te pierzi în păcat, mai mult decât la toți îngerii din ceruri.

2. A cugeta la Dumnezeu nu înseamnă a cerceta ființa lui Dumnezeu, ci înseamnă a cerceta și a afla ce așteaptă Dumnezeu de la om.

3. Cel ce cumpără nuci nu caută la coajă, ci la miez. La fel și cel ce cumpără ouă. Și așijderea cu nenumărate lucruri din lume, oamenii le caută pe cele nevăzute și nu pe cele văzute. Și Dumnezeul tău caută la tine după inimă. Prin coaja cea trupească, El privește în miezul tău, în inima ta, și caută la inima ta. Fiul meu, dă-i inima ta!

**Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 2 N° 11 24.03.2013 - La Duminica Ortodoxiei**

N° 11 s-a tipărit în 40 exemplare și se distribuie gratuit

4. În inimă, Ziditorul a pus temelia vieții. În inimă viața se zămislește, purcede, crește și se îndreaptă spre mormânt și dincolo de mormânt. Oare cât prețuiește omul despre care toți spun: e deștept, dar nu are inimă? Dumnezeu nu va cere de la el deșteptăciune, ci inimă. Căci s-0a zis: „ce este nebun al lui Dumnezeu, mai înțelept decât oamenii este.”[I Corinteni 1:25]

5. Sau cât prețuiește omul despre care se spune: e bogat, dar nu are inimă? Oare își va duce bogăția în cealaltă lume și o va dărua Celui a cărui vistierie sânt pământul și cerul, și soarele și stelele și toate împărățiile știute și neștiute?

6. Sau ce-i ajută omului puterea și frumusețea cea trupească? Oare nu întâlnim zilnic pe cei ce în tinereți erau puternici și frumoși, iar acum, gârboviți și trași, se sprijină ori în baston, ori de mâna cuiva? Multora, puterea și frumusețea trupească le-a slujit, din nefericire, la putrezirea inimii înainte de putrezirea pielii și oaselor.

7. Fericiți sunt cei ce din tinerețe nu s-au îndrăgostit de nici o frumusețe trecătoare și muritoare, ci de Ziditorul lor, a cărui putere nu slăbește și a cărui frumusețe nu piere! La dragostea lor, Dumnezeu va răspunde cu dragoste însutită, și inima lor Dumnezeu o va rândui lângă inima Sa.

8. Postul înseamnă slăbirea legăturii inimii cu lumea și întărirea legăturii inimii cu Dumnezeu. Amintește-ți și cugetă la aceasta în cea dintâi săptămână a Marelui Post.

9. Întărirea legăturii cu Dumnezeu aduce bucurie în inimă. De aceea se citește la începutul Postului din cărțile bisericești: „Iată, a venit veselitoarea vreme a postului!”

10. Amintește-ți numele acelor mărimi duhovnicești care, cu postul, au slăbit legăturile lor cu lumea și au întărit legăturile cu Dumnezeu cel viu – Sfinții Antonie, Pavel, Eftimie, Axentie, Avramie, Savva, Visarion, Vitalie, Gherasim, Chiriac, Zosima, Hariton, Efrem, Arsenie, Carion, Zaharia, Sava cel Sfințit, Simeon și Alipie Stâlpnicii, Onufrie, Pahomie, Petru și Athanasie Athoniții, și cei dimpreună cu dânșii.

11. Amintește-ți și de Dumnezeu purtătoarele fecioare și femei, a căror inimi au fost umplute de dragoste către Hristos – Sfintele Tecla, Xenia, Eupraxia, Anastasia, Matrona, Sarr, Maria Egipteanca, Pelaghia, Thaisia, Theodula, Vasilisa și cele dimpreună cu ele.

12. Dacă îți sunt departe după loc sau după vreme, atunci amintește-ți de acele slăvite nume din neamul tău – Sfânta Parascheva, Sfântul Sava, slava Serbiei, Sfinții Ioanichie de la Devici, Petru de la Korișa, Vasilie al Ostrogului, Prohor, Gavriil, Ioachim, Ioan al Rilei, Naum al Ohridei, Nectarie al Bitoliei și mulți alții care cu postul au sfințit trupurile lor și cu rugăciunea au sfințit țara în care viețuiești.

13. Ei toți același glas au auzit: „Fiule, dă-mi inima ta!” Acelui glas au răspuns și inima lor întru totul au dat-o Dumnezeului și Ziditorului lor.

Sursa: Sfântul Nicolae Velimirovici Episcopul Ohridei și Jicei, „Inima în Marele Post”, Editura Predania, București 2010, pp. 7-9.

Icoana ortodoxă nu este nici idol, nici simbol

Prima duminică din Postul Paștilor, numită a Ortodoxiei, ne aduce aminte de biruința Bisericii lui Hristos asupra ereziei iconoclaste, adică împotriva celor care nu cinsteau sfintele icoane, luptă ce s-a purtat în veacurile VIII și IX.

În această duminică se citește la Sfânta Liturghie pericopa evanghelică de la Sf. Ioan (1, 43-51), care ne prezintă chemarea a doi dintre apostoli, ambii originari din provincia Galileea, din nordul Țării Sfinte: Filip din Betsaida (In. 1, 44) și Natanael din Cana (In. 21, 2). Pericopa evanghelică are în centrul ei mărturisirea celor doi ucenici cu privire la dumnezeirea Mântuitorului Hristos: „Am aflat pe Acela despre care a scris Moise în Lege și proorocii...” (In. 1, 45) și „Învățătorule, Tu ești Fiul Lui Dumnezeu...” (In. 1, 49), dar și promisiunea Domnului că vor vedea îngerii lui Dumnezeu, suindu-se și coborându-se peste Fiul Omului (In. 1, 51).

Părinții Bisericii au așezat acest cuvânt al Evangheliei în duminica închinată sfintelor icoane, tocmai pentru că principalul temei al cinstirii icoanelor este mărturisirea Sf. Ioan: „Și Cuvântul trup S-a făcut,

Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 2 N° 11 24.03.2013 - La Duminica Ortodoxiei

N° 11 s-a tipărit în 40 exemplare și se distribuie gratuit

și S-a sălășluit între noi și am văzut slava Lui..." (In. 1, 14).

Icoana, reprezentare a lui Dumnezeu

De-a lungul veacurilor, Biserica s-a confruntat cu diverse erezii, pe care le-a folosit ca prilejuri pentru a-și formula învățătura de credință ce va rămâne neschimbată până la sfârșitul veacurilor. Facem aici referire în mod special la perioada Sinoadelor Ecumenice sec. IV-IX, lovitura cea mai grea dată cultului icoanei fiind iconoclasmul veacului VIII-IX. Cei care nu cinsteau sfintele icoane - denumiți iconoclaști - afirmau că dumnezeirea lui Hristos nu poate fi redată în imagine. Pornită de la icoana Mântuitorului, prin extensie, lupta iconoclaștilor s-a întins și asupra icoanelor ce reprezentau pe Maica Domnului sau pe sfinți. În fond, justificarea icoanelor Maicii Domnului sau a unuia dintre sfinți stă în justificarea icoanei Mântuitorului Iisus Hristos. Totodată, pe lângă acest argument de ordin teologic, era invocată și încălcarea poruncii a doua din Decalog (Ieș. 20, 4-5).

Iconoclaștii nu au înțeles și nu admiteau faptul că dumnezeirea străbate prin cele materiale, iar trupul devine oglindă a sufletului. Mântuitorul Hristos purta sub formă vizibilă, omenească, însăși dumnezeirea care este reprezentată în icoană sub formă văzută. Icoana ortodoxă nu este nici idol, nici simbol, ci este reprezentare a lui Dumnezeu, iar cinstirea ce se dă Chipului trece la prototip, Care este viu în ceruri - după învățătura Sfântului Vasile cel Mare. Icoanele sunt expresia unirii dintre firea umană și harul dumnezeiesc din care se naște sfințenia. Ele mărturisesc adevărul că Fiul lui Dumnezeu S-a făcut om și totodată faptul că omul poate ajunge la îndumnezeire prin harul divin.

Prin cinstirea icoanelor ne arătăm dragostea față de Dumnezeu

Această învățătură a fost fixată de Sinodul al VII-lea Ecumenic, la ședințele din anii 787 și 843, iar Sfântul Ioan Damaschin, aprig luptător împotriva ereziei iconoclaste, spune că prin închinarea la icoane nu se închină materiei, ci Creatorului materiei Care pentru el S-a făcut materie ca să-l mântuiască.

Prin cinstirea icoanelor ne arătăm de fapt dragostea față de Dumnezeu Care este zugrăvit în icoană, iar icoanele devin reprezentări vizibile ale dreptei credințe și mijloace de întâlnire a credincioșilor cu Hristos și cu sfinții ce s-au desăvârșit în El, după cum ne învață părintele profesor Dumitru Stăniloae.

Când acestea reprezintă chipuri de sfinți înțelegem că sunt chipuri ale oamenilor care au iubit pe Dumnezeu din toată inima și din tot sufletul și din toată puterea și din tot cugetul (Lc. 10, 27) și care s-au mântuit prin harul lui Dumnezeu și prin efort personal. Astfel de prototipuri trebuie invocate în rugăciune și imitate prin fapte bineplăcute lui Dumnezeu.

Pr. Andrei Zlăvog

Canonul de la duhovnic – pedeapsă sau rețetă tămăduitoare?

Canonul dat la spovedanie este o făclie ce-l scoate pe om din întuneric la lumină, din boală către sănătate, din rătăcire pe calea cea dreaptă, reaşezându-l la locul lui, în Biserica lui Hristos.

Iată-ne deja în post! Cu toții căutăm să ne cercetăm atent interiorul ființei, alergând la scaunul spovedaniei spre a ne curăți de greșeli, de gânduri care ne despart de Cereasca Împărăție. Potrivit rânduielii Sfintei Taine a Pocăinței, preotul, după ce ascultă mărturisirea celui dornic să se împace cu Dumnezeu, îi rânduieste un canon. De-a lungul anilor, am auzit numeroase păreri despre canon, numit în termeni teologici și „epitimie”. Unii creștini îl văd ca pe o pedeapsă, un fel de sancțiune aplicată penitentului pentru păcatele săvârșite. De aceea caută duhovnici permisivi, ca nu cumva canonul să le devină o povară prea grea. Alții îl consideră un mijloc de îndreptare a vieții fiului, fiicei duhovnicești. Sunt bine venite câteva lămuriri la o serie de întrebări privind această chestiune: De ce este necesar canonul? Nu e suficientă doar mărturisirea păcatelor? Ce rol are epitimia?

Legat de problema ridicată, Sfântul Maxim Mărturisitorul ne spune că „după ce diavolul pustiește sufletul omului, se îndepărtează și lasă în suflet idolul păcatului”. Cu alte cuvinte, păcatul devine o a doua natură a ființei umane, modelându-i negativ felul de a fi, de a simți sau chiar de a gândi. Într-o asemenea nefericită stare, firea omenească nu mai „funcționează” după legile date de Creator, ci urmează mincinoasele obiceiuri ale patimii, ajunse o forță greu de stăpânit.

**Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 2 N° 11 24.03.2013 - La Duminica Ortodoxiei**

N° 11 s-a tipărit în 40 exemplare și se distribuie gratuit

Dialogul din cadrul spovedaniei pregătește tămăduirea credinciosului de acele deprinderi pătimase.

De aceea, duhovnicul ascultă mărturisirea, punând, eventual, întrebări lămuritoare, apoi rânduiește, în numele lui Hristos, anumite recomandări constând în fapte sau atitudini contrare rătăcirilor ori căderilor spovedite, având tocmai menirea de a-l elibera pe cel rănit de ele, vindecându-l și izbăvindul. Tocmai aceste sfaturi, „rețete” duhovnicești constituie canonul; el capătă mai degrabă un caracter terapeutic decât pedepsitor, reprezentând un mijloc de corectare, de îndreptare. În timpul spovedirii păcatelor, preotul se arată ca un părinte iubitor, răbdător, dar, în momentul când statornicește canonul, el devine judecător și medic. El va estima modalitățile cele mai adecvate de tămăduire ale fiilor săi duhovnicești, incapabili să-și prescrie singuri medicamentul salvator. Dumnezeuieștii părinți clarifică însuși statutul de judecător al duhovnicului: el nu proclamă sentințe, nu critică, ci apreciază, cumpănește cu dragoste antidotul potrivit penitentului. Însă prescripția duhovnicească nu se recomandă aleatoriu. De aceea, Sfinții Părinți au alcătuit canoane, prevederi utile ghidării preoților, pe care ei trebuie să le citească, să le știe, cumpănind cu grijă ca hotărârile luate să nu fie utopice, dar nici prea facile, permițând astfel coabitarea cu păcatul, cu boala. Părintele Dumitru Stăniloae face o precizare extrem de importantă în acest sens: „Duhovnicului i se cere să fie în stare, prin citiri de cărți duhovnicești, prin urmărirea diferitelor procese sufletești, prin experiență, nu numai să dea cu o anumită siguranță sfaturile cele mai eficiente, ci să le argumenteze în fața penitentului, ca acesta să se lase convins să le urmeze”. Nici nu se putea altfel, căci nu stabilirea canonului îl scapă pe credincios de păcat, ci împlinirea lui. Sfântul Nicodim Aghioritul ne adeverește că în îndeplinirea de către ucenic a epitimiei avem dovada cea mai puternică a faptului că acesta i-a înțeles rolul în învierea sa duhovnicească.

E drept că păcatele se iartă prin mărturisirea lor și dezlegarea dată de Hristos prin mâna și gura preotului. Totuși sufletul rănit al celui ce primește milostivirea Domnului trebuie supus unei perioade de convalescență duhovnicească. Nu ajunge doar să-i arătăm preotului suferințele noastre sufletești, ci se impune și urmarea tratamentului adecvat spre a reuși întremarea spirituală deplină. Însă, după mărturisirile dumnezeieștilor părinți, de foarte multe ori însănătoșirea apare concomitent cu împlinirea canonului. Unii sunt tentați să-și ascundă păcatele, gândindu-se la vorba din popor: „timpul le tămăduiește pe toate”. Se pare că nu se întâmplă chiar așa. Sfântul Ioan Gură de Aur spune: „timpul nu folosește la nimic. Noi nu întrebăm dacă rana a fost deseori pansată, ci

dacă pansamentul l-a făcut bine pe penitent. Numai rănitul ne arată când este momentul potrivit să-l scoatem”. Așadar, nici timpul, nici uitarea nu ne aduc pacea inimii, ci doar spovedania sinceră, însoțită de pocăință, urmată de canonul hotărnicit de duhovnic. Altfel spus, părerea de rău pentru cele ce am greșit alături de epimia primită după mărturisire ne țin legați de Biserică și, implicit, de Împărăția Cerurilor.

Concluzionând, canonul dat la spovedanie este o făclie ce-l scoate pe om din întuneric la lumină, din boală către sănătate, din rătăcire pe calea cea dreaptă reaşezându-l la locul lui, în Biserica lui Hristos, unde se va pregăti pentru părtăşia deplină cu iubirea Sfintei Treimi. Chiar atunci când ni se pare cam aspru, canonul rânduit de duhovnic trebuie să poarte pecetea iubirii, a milostivirii Părintelui Ceresc, căci dacă sufletul omului nu se simte înconjurat de iubire aici pe pământ, nu-și poate întinde aripile, înălțându-se către Veşnicie.

arhim. Mihail Daniliuc

Relația dintre soț și soție în timpul postului

- „Spuneți-ne, când este recomandat pentru soți să se abțină de la relațiile trupesti?”
- În posturi, în zilele de miercuri, vineri și duminică. Soții ortodocși se abțin de la relații atunci când copiii le sunt bolnavi sau când întâmpină anumite greutăți în familie. La fel, înainte de Sfânta Împărtășanie.
- „În Evanghelie nu se spune ca în timpul posturilor omul trebuie să se abțină de la relațiile intime. De ce trebuie să ne abținem totuși?”
- Postul înseamnă abținere; abținere de la plăcerile senzuale. De aceea, ar fi primitiv să privim postul ca pe un regim alimentar și, în rest, să ne permitem orice altceva. Postul este abținerea de la distracții, posibilitatea unei concentrări aparte, stare de rugăciune deosebită.

De exemplu, omul poate hotărî să nu bea și să nu fumeze de dragul lui Hristos și, în același timp, să nu promită că va renunța la crenvurști cu omleta. Sigur că Domnul va primi și un astfel de post. În cadrul postului există și înlesniri; de exemplu, pentru cei bolnavi. Dacă omul nu poate rezista fără lactate, atunci măcar să nu mănânce carne. Sau miercurea și vinerea, în timpul postului, să nu mănânce nici chiar lactate.

Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 2 N° 11 24.03.2013 - La Duminica Ortodoxiei

N° 11 s-a tipărit în 40 exemplare și se distribuie gratuit

- „Cum se poate abține de la relațiile intime o femeie al cărei soț este necredincios?”

- Această situație este, din păcate, des întâlnită. În acest caz este nevoie de un compromis sănătos, dar acesta să nu fie un compromis cu conștiință. Cel mai important, într-o familie, este să existe pace și înțelegere. A iniția relații încordate datorită temei postului nu este spre binele nimănui. Există posibilitatea ajungerii la o înțelegere cu soțul privind abținerea de la relațiile intime, măcar în timpul pregătirii pentru Sfânta Euharistie. Dacă omul iubește, fie el și neobișnuit cu Biserica, poate face sacrificii, în acest sens, pentru soția sa. Dacă nu există posibilitatea unei bune înțelegeri, atunci soția trebuie să lase de la sine și să se roage lui Dumnezeu pentru înțelepțirea soțului.

„Iar Adam a cunoscut pe Eva, femeia lui. Uită-te când s-a întâmplat asta! După călcarea poruncii, după scoaterea din rai! Atunci a luat început unirea trupească dintre Adam și Eva. Înainte de călcarea poruncii duceau viață îngerească și n-a fost vorba deloc de unire trupească. Cum putea să fie vorba de așa ceva, când nu erau supuși nici nevoilor trupești?”

„Să nu opriți datoria unul altuia, fără numai din bună înțelegere (1 Cor. 7, 5). Dar ce vrea să spună el aici? Să nu se înfrâneze femeia, zice, dacă bărbatul nu voiește, și nici bărbatul, dacă nu voiește femeia. Și pentru ce? Fiindcă din astfel de înfrânare se nasc mari rele, căci și preacurviile, și curviile, și chiar stricarea caselor de aici se trag de multe ori. Dacă având pe femeile lor și încă curvesc, apoi cu atât mai mult vor face așa dacă sunt lipsiți de această mângâiere. Și bine a zis: Să nu opriți datoria, adică să nu vă lipsiți de datoria voastră conjugală.

Cu alte cuvinte, el numește lipsă acum ceea ce mai sus a numit-o datornică dragoste, ca astfel să arate însemnătatea stăpânirii. A se înfrâna unul din doi fără voia celuilalt, aceasta este lipsă, aceasta înseamnă a opri datoria, pe când dacă este cu voia lui, nu se poate numi lipsă sau oprire de datorie. Deci trebuie a prefera buna-înțelegere înaintea tuturor, fiindcă este și mai însemnată decât toate. Și de voiești, să cercetăm acest fapt mai de aproape. Fie, de pildă, o femeie și un bărbat, și înfrânându-se femeia, fără ca bărbatul să voiască. Deci pentru ce te miri dacă el din această pricină curvește, sau dacă nu curvește, apoi este posomorât, veșnic tulburat, veșnic în luptă și pricinuind femeii mii de neajunsuri? Care este folosul postului și al înfrânării, dacă dragostea este sfâșiată? Nici unul. Câte batjocuri nu ies de aici, câte vorbe proaste și câtă luptă nu se desfășoară în asemenea împrejurări! Când într-o casă bărbatul și femeia sunt dezbinăți, apoi acea casă nu se găsește mai bine decât

corabia cea purtată de valurile mării, fiindcă și aici căpitanul vasului se află în neînțelegere cu cârmaciul.

Pentru aceea zice: Să nu opriți datoria unul altuia, fără numai din buna înțelegere până la o vreme, ca să vă îndeletniciți în post și rugăciune – vorbind aici de rugăciunea cea cu multă sânguință. Că dacă împiedică pe cei uniți de a se ruga împreună pentru un timp, apoi a se ruga neconținut cum s-ar putea? Deci se poate ca cineva să fie și însurat cu femeie, și în același timp să fie cu băgare de samă și la rugăciune; însă asemenea rugăciune se face mai cu amănunțime prin înfrânare. Căci nu a zis simplu ca să vă rugați, ci să vă îndeletniciți cu rugăciunea, punând aceasta ca o ocupație, iar nu ca fiind vreo necurățenie. Și iarăși să vă împreunați, ca să nu ispитеască pre voi Satana. Ca să nu creadă că aceasta este o legiuire din parte-i, apoi adaugă și pricina. Și care este acea pricină?

„- Ce să fac, mă poate întreba cineva, dacă bărbatul meu nu-și poate stăpâni poftele, iar eu vreau să mă înfrânerez?”

- Trebuie să te pleci neapărat poftelor lui. Chiar dacă n-ai vrea să faci aceasta, dulcele lanț al căsătoriei, ce te încătușează, te târăște după poftele soțului și te trage către cel cu care dintru început te-ai legat. Dacă te împotrivești și rupi lanțul, nu numai că nu scapi de lanțuri, dar mai ești și deplin pedepsită.

Femeia care vrea să se înfrâneze fără voia bărbatului ei, nu numai că pierde răsplata înfrânării, dar va da socoteală înaintea lui Dumnezeu și de căderea lui în adulter și va fi mai vinovată decât bărbatul ei.

- Pentru ce?

- Pentru ce? Pentru că, lipsindu-l de legăturile trupești la care-i dă dreptul legea căsătoriei, l-a împins spre prăpastia desfrânării. Dacă unei soții nu-i este îngăduit să trăiască în înfrânare nici măcar scurtă vreme, fără voia bărbatului ei, poate fi, oare, iertată soția care lipsește neconținut pe soțul ei de ușurarea ce i-o dă căsătoria?

- Dacă așa stau lucrurile, atunci nu poate fi o situație mai silnică și mai împovătoare decât aceasta!

Da! Asta o spun și eu. Pentru ce, deci, te supui unei silnicii? Ar trebui să judeci așa înainte de a te căsători, nu după ce te-ai căsătorit. Din pricina aceasta și Pavel, după ce a spus că lanțul căsătoriei nu se poate rupe, vorbește și despre cazul în care acest lanț s-a rupt. După ce a spus: Ești legat cu femeie? Nu căuta dezlegare!, a adăugat: Ești dezlegat de femeie? Nu căuta femeie! (I Cor., 7, 27).

Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 2 N° 11 24.03.2013 - La Duminica Ortodoxiei

N° 11 s-a tipărit în 40 exemplare și se distribuie gratuit

CAMPANIA DE STRĂNGERE DE FONDURI

“CTĂTORIM ÎMPREUNĂ BISERICĂ PENTRU PAROHIE”

- prin donație direct la Parohie, solicitând chitanță.
- prin virament bancar în contul deschis la Banca Prossima, IBAN: IT56M0335901600100000017870 specificând “Ctitorim împreună Biserică pentru Parohie”.
- cu filă de cec, specificând la beneficiar “Parrocchia Ortodossa Romena Pescara” înmânat preotului paroh și solicitând chitanță.

LOCUL ȘI PROGRAMUL SLUJBELOR ÎN PAROHIA NOASTRĂ

Locul unde Parohia Ortodoxă Română Pescara “Sfântul și Dreptul Simeon și Sfânta Prorociță Ana” oficiază Sfintele slujbe este în cadrul Bisericii catolice „Gusu Maestro” (la parterul unui bloc). situată în zona Portului Turistic Pescara, Piazza Luigi Rizzo Nr.15.

SE POATE AJUNGE LA BISERICĂ :

- cu mașina pe SS 16 direcție Portul Turistic
- cu autobuzul numărul 10 și coborând în zona Portului Turistic

PROGRAMUL:

- Miercuri de la ora 16.00 –Vecernie, Acatistul zilei și Sfânta Spovedanie.

- Sâmbătă: pomenirea celor adormiți la 9.00 și Spovedanie;

- de la ora 18.30- Vecernia zilei și Spovedanie.

- Duminică și în zilele de sărbătoare cu cruce roșie de la ora 9.00- Utrenie și Sfânta Liturghie și Vecernia la Torre de Passeri la Biserica Madonna dell'Arco I și a III-a Duminică din lună de la 17.00.

Programul parohial „Ora de religie” cu copiii, se desfășoară în fiecare Sâmbătă începând cu ora 16.00, în via Giovanni Chiarini 19/A, Montesilvano.

Pr. Alin Iarca - Tel. 329 46 90 311

CONTACT:

E-mail: pr.aliniarca@yahoo.it

Web: www.parohia-pescara.it

ANUNȚ IMPORTANT

* Plecând de la cuvintele Mântuitorului:”... flămând am fost și nu Mi-ați dat să mănânc; însetat am fost și nu Mi-ați dat să beau; Străin am fost și nu M-ați primit; gol, și nu M-ați îmbrăcat; bolnav și în temniță, și nu M-ați cercetat..” Mt. 25, 41-43, anunțăm că sunt disponibile în parohia noastră sectoarele filantropice (Sectorul spitale, Sectorul închisori, Sectorul pentru pribegi) și invităm pe toți cei cu dragoste frățească să facă voluntariat.

* Începând cu luna Ianuarie 2013, Parohia noastră cu ajutorul băncii alimentare Abruzzo, va distribui în fiecare lună alimente tuturor familiilor aflate în dificultate financiară. Pentru o bună organizare rugăm ca toți cei ce cunosc familii cu dificultăți financiare sau cei ce vor să se înscrie la acest ajutor lunar, să se adreseze Preotului.

**BISERICĂ ESTE LOCUL UNDE SUNT SALVAȚI CEI
CONDĂMNĂȚI LA MOARTE.**

**DE CE? PENTRU CĂ PLATA PĂCĂTILOR ESTE
MOARTEA (ROMANI VI, 23) - SFÂNTULS EFREM
SIRUS**

SLĂVĂ LI DUMNEZEV PENTRU TOATE!

Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 2 N° 11 24.03.2013 - La Duminica Ortodoxiei

N° 11 s-a tipărit în 40 exemplare și se distribuie gratuit